

Kes mina olen?

Tere.

Mina olen tillukene Tillu. Tillu on nimelt minu nimi ja nii hüüavad mind kõik inimesed. Nad ise panid mulle säherduse nime. Ma ei saa ainult aru, miks?

Ega ma tegelikult nii väike polegi. Nii võib inimestele ainult tunduda. Tegelikult olen ma hästi suur ja tugev. Võrreldes näiteks hiirtega olen ma lausa hiiglane.

Ma olen nii suur ja tugev, et suudan lahti lükata iga ukse. Peaasi, et see natuke praokile on jäetud. Tõusen esikäppadega ukse najale, kraabin natuke, lükkan pisut ja uks lähebki lahti!

Kui ma tõepoolest nii pisike oleksin, nagu inimesed arvavad, siis ma seda ju ei suudaks.

Mõned inimesed ütlevad, et ma olen jänes. Kõigepealt hüütigi mind Jänenesiks, sest ma olen natuke jänese moodi. See oli siis, kui mind siia majja toodi.

Aga pole ma jänes ühtigi. Veel vähem Jänenes. Olen hoopis miniküülik. Aga tegelikult on mul ükskõik, kuidas mind nimetatakse. Jänes või küülik, ühed jäneslased

mõlemad.

Peagi hakkas ka pererahvas aru saama, et on mulle nimepanekuga liiga teinud. Siis mind enam jäneseks ei nimetatud. Nad hakkasid mind hoopis Tilluks hüüdma.

Nii ma endale nime saingi. Olen Tillu ja selle nime üle väga uhke. Igaühel juba niisugust nime pole.

Õigupoolest ei tea ma maailmas kedagi, kel oleks samasugune nimi.

Ainult minul!

Tillu!

See kõlab uhkelt, kas pole?

Missugune ma olen?

Ma olen väga ilus. Olen täiesti kindel, et terves maailmas pole ühtegi teist nii vahvat jänest kui mina. Niisuguseid Tillusid saab siin ilmas olla üksainuke.

Ainult mina!

Tillu!

Olen süsimust nagu tont. Ja minu karv läigib ja on hästi siidine. Aga käpaotsad on seevastu hallid. Neid pole ainult näha. Vähemalt siis mitte, kui ma kõnnin või istun. Kõige paremini torkavad käpad silma, kui ma ennast pikali olen visanud. Hästi külili. Vaat siis võivad kõik minu halle käpaaluseid näha.

Ainult ma ei näita neid kõikidele. Näitan vaid mõnele üksikule inimesele. Nendele, kes selle minu arvates ära on teeninud.

Muidugi võib käpaaluseid näha ka siis, kui ma ringi kalpsan. Aga iga hüppe ajal ainult hetkeks.

Ma tean, et olen väga ilus! Olen nii ilus, et teinekord, kui mul paha tuju on, piisab ainult toolile hüppamisest. Tool asub perenaise kabinetis suure peegli ees. Saan ennast sealt imetleda. Niisugune imetlemine teeb tuju alati heaks, ükskõik kui paha see varem ei olnud.

Iseäranis kena olen ma peegli ees siis, kui oma pea väheke viltu keeran ja kõrvu liigutan. Vurrudest ei ole mõtet rääkidagi, need liiguvad kogu aeg. Aga kui ma veel kõrvu ka liigutan, on pilt kõige kenam.

Mul on hästi vahvad kõrvad. Saan neid liigutada igas suunas. Kui tahan, siis vasakule, kui tahan, paremale, ja kui vaja, võin need imeilusasti kikki ajada. Ja lidusse tõmmata. Kõrvad on siis tihedasti vastu selga, nii et kaugemalt vaadates pole nähagi.

Ja veel suudan hoida üht kõrva ühes ja teist teises asendis. Üks on lidus, aga teine püsti. Nende toredate kõrvade tõttu mulle ennast peegli ees imetleda meeldibki.

Olen ses suhtes inimeste sarnane. Neilegi meeldib tihtipeale peegli ees istuda ja ennast imetleda. Nemad ainult ei oska kõrvu liigutada. Või on asi viitsimises. Või pole nad säherduse asja peale lihtsalt tulnud.

Peegli ees mõnulemise juures on ainult üks ebameeldiv asi. Alati ma sinna tuppa ei pääse. Ainult siis, kui perenaine on toas. Kui üksi kodus olen või perenaine mõnes teises toas viibib, on peeglitoa uks kinni. Nii kõvasti ja tihedalt, et isegi mina seda lahti lükata ei suuda, kuigi olen väga tugev.

Ükskord võtsin isegi koridori teisest otsast hoogu, vudisin hästi suure trambi sisse ja proovisin hooga ukse lahti pörutada. Aga ei aidanud seegi. Lõin ennast hoopis valusasti ära ja pole hiljem niisugust asja proovinud.

Kurb küll, aga nüüd saangi ennast peeglist ainult mõne inimese juuresolekul imetleda. Kahju muidugi, vahel tahaks seda ka üksipäini teha.

Esialgu lubati mul sinna ka üksi minna, aga nüüd enam mitte. Ma olevat seal nimelt pahandust teinud!

Perenaisel on laua peal üks surisev asi, mida nimetatakse arvutiks. Suriseja küljest tuleb üks teine asi, mida nimetatakse juhtmeks ja mis läheb seina sisse.

Mina olla selle juhtme ära lõhkunud!

Tegelikult on see täitsa vale jutt. Tillu on hea ja ei lõhu mitte midagi. Ja kui mõni asi tema hammaste vahel natuke katki lähebki, juhtub see kogemata. Meelega ma niisuguseid asju ei tee.

Sellesama juhtmega juhtus mul kogemata üks õnnetus. Õigemini polnud see õnnetus, vaid lihtsalt väike näkitsemine. Juhe mahtus mulle nii ilusasti suhu, et tahtsin teada saada, kas ma ikka jõuan selle katki hammustada. Asi hakkas lausa pörgulikku huvi valmistama.

Aga ma ei saanudki seda tähtsat asja teada. Kõik jäi pooleli. Perenaine astus just kõige ebasobivamal hetkel sisse ja ajas mu toast välja.

Ja nüüd mind sinna tuppa enam ei lastagi.

Vähemalt üksi mitte.

See on suur ülekohus, sest mulle meeldib lausa hullu-pööra ennast peeglist imetleda.

Täpselt nagu inimestelegi.

Neilt ma seda kõike võib-olla õppinud olengi.

Köök on vahva koht!

Lisaks perenaise kabinetile ei lubata mind ka kööki. Ainult selle vahega, et kui perenaise juurde saan minna vähemalt tema toasoleku ajal, siis kööki ei taheta mind üldse lasta.

Seegi on suur ülekohus ja ebaõiglus, sest köök on kõige huvitavam koht meie kodus. Paar korda, kui uks irvakil, on mul õnnestunud salaja sinna pugeda. Sellepärast ma teangi, kui tore seal on.

Köögis on palju igasuguseid nurgakesi ja soppe, kuhu kenasti sisse mahub. Nii sisse, et mind pole üldse nähagi. Säherdustes kohtades on endale hea ette kujutada, et olen urus. Urg on ühe jänese jaoks selle maailma kõige kindlamaks kohaks.

Köögis mahub hästi pugema näiteks külmkapi ja seinavahele. Seal on umbes inimese kämbla laiune pilu, kus on väga hea olla. Niisama kena peidupaik on elektripliidi ja radiaatori vaheline nurk.

Veel on köögis valamukapp, mille uks ei sulgu päris tihedalt. Selle suudan ma lahti kraapida. Ka seal on hästi mõnus. Parasjagu hämar ja omaette.

Köögis on põnevaid kohti palju. Häda ainult, et köögi põrandal on arvukalt igasugu elektrijuhtmeid. Nende elektrijuhtmete pärast mul seal olla ei lastagi. Inimesed kardavad, et võin mõne juhtme läbi hammustada.

Tegelikult, kui nüüd aus olla, olen neist juhtmetest ka ise huvitatud. Mul on tahtmine ikkagi teada saada, kas jõuan neid ühe ropsuga läbi hammustada. Mõned juhtmed on süsimustad ja läikivad, täpselt sama karva nagu minagi, teised jällegi lumivalged. Nad on mind lausa hullupööra uudishimulikuks teinud. Saan jagu või mitte?

Siiamaani pole saanud.

Proovisin kord üht juhett näkitseda. Perenaine tegi köögis süüa ja oli ukse irtakile jätnud. Ma märkasin seda ja hiilisin vaikselt sisse. Ja just ukse kõrval see juhe oligi. Ilus ja valge, täpselt minu suu jaoks loodud. Hakkasin vaikselt nokitsema.

Aga perenaine märkas mind ja ajas köögist välja.

Ma ei saanud ainult aru, mille eest?

Ma ei jõudnud juhtmele veel midagi teha.

Ma polnud närimist veel õieti alustanudki!

Perenaine aga oli kole pahane ja ütles mulle kött!
Justnagu oleks ma mingi kassinuustik!

Seni polnud mulle nii öeldud. Olin nii solvunud, et pugedin suure toa diivanilaua alla ega tulnud tükk aega välja.

Diivanilaud asub keset elutuba ja on meie kodu üks mõnusamaid kohti. Vähemalt minu arust.

Selle alumine plaat, kus igasugu ajalehti ja ajakirju hoitakse, on just sobivalt madalal, et kui sinna alla pugeda, puutub selg plaadi vastu. Seal on hea olla. Pole hirmugi, et keegi kallale võiks tulla.

Hiljem sai perenaine vist aru, et on mulle liiga teinud. Tundus, et tal oli minust kahju.

Muidu ei oleks ta ju mind laua alt välja meelitama hakanud: „Noh, Tillu! Mis sa seal kõssitad? Tule nüüd siia!”

Aga mina olin solvunud. Olin nii solvunud, et otsustasin oma iseloomu näidata. Ja kui perenaine käe laua alla pistis, et mulle pai teha, keerasin talle selja.

„Ja-jaa! Nüüd on Tillu! Aga enne öeldi sellelesamale Tillule kõtt!”

Hakkasin tema peale isegi turtsuma. Mitte küll vihaga, vaid lihtsalt oma solvumise näitamiseks.

Lõpuks läks viha üle. Õigemini, ma unustasin selle lihtsalt ära. Unustasin selle kohe, kui perenaine võttis puhvetkapist ühe karbikese ja hakkas seda raputama. Niisugusest raputamisest tekib maailma kõige vahvam kröbin! Jänesetrotsid! Värvilised tabletikesed, mis on just väikeste jäneste jaoks tehtud.

Karbi kaanel on ühe vahva jänese pilt. Küll mitte nii vahva kui mina. Aga peaaegu sama tore on ta küll.

Jänesetrotsid on maailma kõige paremad asjad.

Nii maitsvad, et võiksin korraga terve karbitäie ära süüa. Kuid mulle antakse neid häid asju vaid kaks tükki päevas. Ühe annab peremees hommikul ja teise perenaine õhtul.

Nosin tropsi suure mõnuga.

Ja nendega mind nüüd meelitama hakatigi.

„Noh, Tillu! Kas tuled laua alt välja?”

Jänesetropsi nähes unustasin viha muidugi ära. Paugupealt. Ja hakkasin laua alt välja tulema.

Kõigepealt pistin ninaotsa ja siis tulin üleni. Midagi muud ei jäänud lihtsalt üle, sest jänesetrots on hea! Väga hea. Kohe nii hea, et seda nähes ununeb igasugune solvumine.

Nagu niuhti!

Midä ühe laulu laulmine kaasa Tuua võib

Mõni aeg tagasi juhtus huvitav lugu.

Ma ehmatasin mitu inimest ära.

Oli parasjagu õhtu, mil mardisandid ringi jooksevad ja inimeste uste taga laulavad. Mõnel pool lastakse nad sisse ka ja siis nad laulavad muidugi edasi. Vastutasuks annab pererahvas neile aga kompvekke.

See on niisugune inimeste komme.

Tollet õhtul ilmusid mardisandid ka meie ukse taha ja hakkasid laulma.

„Mardil küüned külmetavad, mardil varbad valutavad...”

Perenaine tegi ukse lahti ja kolm mardisanti tuli meie koridori. Seal algas hoopis teine laul.

„Kop, kop, lahti tee
metsas kuri jahimees
jänes tuppa tule sa
anna käppa ka.”

Sel hetkel ma startisin! Peremehe kabinetist, tema kirjutuslaua alt. Jooksin koridori ja lisasin seal aiva kiirust. Tormasin kõigest väest ja pöörasin otse mardisantide nina all elutuppa.

Lävel tegin veel ühe vahva hüppe ka.

Mardisantidel vajusid mind nähes suud ammuli ja kõnevõime kadus ära. Õigemini lauluvõime. Minu

nägemiseni olid nad kenasti laulnud, aga sealt edasi tulid ainult piuksud. Umbes nagu hiired seda teevad, ainult pisut valjemalt.

Üks hakkas isegi luksuma.

Neil oli peas niisugune nägu, nagu näeksid nad jänest esimest korda oma elus. Aga võib-olla nii oligi. Vahvat Tillut nägidki nad ju esimest korda oma elus.

Üldse on inimesed pisut imelikud.

Ise laulavad, et „jänes tuppa tule sa” ja kui see jänes siis tõepoolest tuleb, ehmuvad nad ära ja jäävad kuss. Vaata, et veel plagama ei pane.

Lõpuks kukkusid mardisandid vadistama.

„Näe, jänes!”

„Issand jumal, ongi jänes!”

Kolmas ei osanud midagi öelda. Tahtis öelda küll, aga ei suutnud. Sõnad ei tulnud lihtsalt suust.

Midagi ta seal endamisi mõkitas, aga mina ei saanud aru, mida.

Nii võib juhtuda, kui laulda „jänes tuppa tule sa...”

Ise nad ju tahtsid, et ma tuppa tuleksin.

Ma täitsin vaid nende soovi.

Tänagu parem õnne, et nad krokodillist ei laulnud.